

Judith: „dat hangt niet van lichamelijke gebreken af, maar van jezelf, of je oud wilt zijn.”

Hij knikte: „ja, u kunt uw vader helpen, elken dag, omdat u hier woont, maar ik....”

„U kunt hier zooveel komen als u wilt, om ook opgevoed te worden in het jongzijn,” zei ze, en ze keek naar zijn smalle, ivorige handen, hoe licht die zijn theekopje aanpakten. In zachte genegenheid keerde haar aandacht zich naar die fijne, voorzichtige beweging, naar die zorg om niets te breken, wat niet een uiterlijk gebeuren was, maar diep uit de wijs-wikkende, zoekende ziel kwam. Het was, of ze iets van zichzelf herkende, een klank, die met haar klanken een zuiver accoord vormde. O, en de goedheid van harmonie!.... Alles, wat zacht was, was een weldaad voor haar na de harde, cynische grofheid van Willem. Haar sympathie reikte naar de manier, waarop Waals zijn handen bewoog, de sympathie van het herkennen. Als naar haar vader ging haar jonge wil uit naar hem om te helpen, en om wat eenzaamheid te vullen met vriendelijkheid. Wat ze bij haar thuiskomst had gevonden bij haar vader, dat vermoedde ze hier ook weer bij professor Waals: een levensonzekerheid, het hulpeloze van een man-zonder-vrouw. In gedachten zag ze het huis van Waals: netjes onderhouden door een huishoudster zonder smaak, netjes en vervelend. Een huis, waar alles is doodgegaan zonder dat de bewoner het merkt: mummies van stoelen, mummies van tafels en canapés, alles dor, verdroogd.

Zooals ze het hier thuis had gevonden.

Ze keek naar Waals: „U moet dikwijls komen,” moedigde ze hartelijk aan: „Dan zal ik u tegelijk met vader weer jong maken zonder yoghurt.”

Toen Waals wat later dan gewoonlijk thuiskwam in het stille huis, waar Eefje al naar bed was, ging hij, zooals altijd, regelrecht naar zijn studeerkamer. Op zijn lessenaar stond een flesch cognac; een schijfje citroen lag op een schoteltje, en op een laag vlammetje van het gasstelletje zong zeurderig het water in het groene keteltje. Een groot grogglas in metalen houder wachtte naast de cognacflesch.

Maar Waals keek over zijn lessenaar heen naar het portret, dat daar boven hing, een olieverf.

„In hoe lang heb ik niet naar je gekeken, moeder,” dacht hij met licht berouw; „moeder, van wie ik toch zooveel hield!”

Zacht keek het gezicht op hem neer, de denkende, grijze oogen. In haar rechterhand hield ze een theeroos, die teergeel kleurde tegen het purper van haar japon. Een ragfijn kanten, voor aan den hals omgeslagen punt-kraagje, liet het zwart fluweelen lint zien, dat om den witten hals lag. Dezelfde kant kwam uit de naarboven geslagen mouwen en tipte